

KOUZELNÉ SKOŘÁPKY

Evička, Adam a Pepík milovali řeku s loděmi a parníky, ale ještě víc potok, který se do ní nedaleko vléval. Pramenil někde nahoře, protékal pod vysokou skálou nejprve mezi domy a vilkami, potom ale i divokým houštím akátů. Děti si v těch houštinách představovaly, že putují neznámým divokým krajem a objevují nová území a nové světy. Prostě jako dávní cestovatelé.

I dnes se děti vypravily k tajemnému potoku. Prodíraly se roštím a stoupaly nahoru k vysoké skále.

„Podívejte, tady někde asi roste ořešák. Je to ale divná skořápka, spíš to vypadá na nějakou skořápkovou poštu,“ divil se Pepík, když z potoka vylovil skořápku ořechu. A představte si, bylo to tak. Ve skořápce byl papírek, pečlivě zabalený do igelitu. Za chvíli děti vylovily další skořápku. Také v ní byl stejný, pečlivě zabalený vzkaz. Nedalo jim to, papírky rozbalili a k jejich údivu byl v obou stejný, kratičký dopis. Stálo tam:

„Vodičko, potůčku, řeko, dones rychle tohle psaníčko mému tatínkovi a vyříd' mu, že se mi po něm moc stýská.“ Podepsána byla Janička a nic víc.

„Tak, a máme tady úkol,“ řekl rozhodně Pepík.

„Jaký úkol?“ divil se Adam, ale Evička ho hned pochopila:

„No přece přivést té Janičce tatínka. Jenže nevíme, o co vlastně jde. Třeba se rodiče rozvedli a tatínek k Janičce nechce nebo kdovíco jiného. Kluci, to bude problém.“

„Možná to tak velký problém nebude, jestli chcete Janičce opravdu pomoci,“ ozvalo se v té chvíli za dětmi. Otočili se a Evka údivem vypískla! Stál tam kluk v bílé noční košili. A ten kluk se usmál a povídá:

„Vidíte přece, že skořápky jsou z ořešáku. Těch tady ale moc neroste.“

To už byl Pepík doma:

„Já vím. Když najdeme u nějakého domu ořešák, na Janičku už se v okolí doptáme. Kamaráde, moc ti děkujeme za radu. Ty tady někde bydlíš?“

Kluk se zasmál:

„Jejda, vy jste mě nepoznali? Já jsem přece Sníček z Ježíškova světa.“

